

Nr 51.

Av herr **Pålsson**, om nedbringande av kostnaderna för tillfällig löneförbättring åt lärarpersonalen vid privatläroverken.

I punkt 151 sid. 426 av åttonde huvudtiteln del II har Kungl. Maj:t i mom. 2 a) äskat »att till föreståndare, manlig eller kvinnlig, vid enskild mellanskola, högre flickskola, högre goss- eller samskola samt enskilt lärarinneseminarium skall utgå ett belopp av 1,500 kronor för år».

Formuleringen av denna punkt tyckes möjliggöra utanordnandet av detta belopp till flera än en föreståndare vid samma läroanstalt. Oaktat slöseriet med statsmedel under kristiden tyckes vara satt i system, kan det dock ej hava varit riksdagens mening, att denna punkt kan tydas på detta sätt, då den därigenom så avhänder sig sin bevillningsrätt, att densamma blir beroende av hur en privat skolledning fattar punkten vid rekvisition av medel. Här bör sålunda ett förtydligande göras i avsikt att hindra detta.

Berättigad anmärkning torde också kunna framställas mot andra punkter i nu gällande bestämmelser och sålunda göra en allmän revision önskvärd.

Att privatskolorna profiterat rätt bra av riksdagens bristande eftersyn och sparsamhetsnit vid beviljande av anslag, framgår av den högst avsevärda stegringen i kostnaderna för privatläroverken under senare år. Medan de ordinarie anslagen till privatläroverk år 1920 utgjorde omkring 750,000 kronor, torde statens sammanlagda bidrag till läroanstalterna i fråga hava uppgått till närmare 7,000,000 kronor.

För en skola har exempelvis det ordinarie bidraget för 1919 uppgått till 20,500 kronor, medan i tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg tillkommit omkring 135,000 kronor. Dessa siffror tala för sig själva och skulle till andra inrättningar statsanslag vara med lika rund hand utmätta, torde svårigheten att skaffa medel till finansiering av statsbudgeten vara förklarlig.

På grund av det anförda torde all anledning föreligga att åstadkomma en ändring i de grunder, efter vilka dessa anslag utgå. Jag får därför hemställa,

